

SLUŽBA BOŽJA

LITURGIJSKO-PASTORALNI LIST

GODINA VII

MAKARSKA 1967.

BROJ 4

UPUTA O ŠTOVANJU EUHARISTIJSKOG OTAJSTVA

Samo onaj koji ne zna kako radi i što nam sve pripravlja Vijeće za provedbu Uredbe o sv. bogoslužju ostao je začuđen, što je to Vijeće zajedno s SZO u par mjeseci izdalo tri važne Upute odobrene od sv. Oca:

1. Uputu o glazbi u sv. bogoslužju od 5. III (na snazi od 14. V).
2. II Uputu za ispravno provođenje Uredbe o sv. bogoslužju od 4. V (na snazi od 29. VI).
3. Uputu o štovanju euh. otajstva od 25. V (stupa na snagu 15. VIII).

Prijevod prvih dviju donijeli smo u prošlom broju našeg lista, a ovaj put evo nekoliko riječi o ovoj trećoj. Prijevod će biti skoro objavljen u izdanju »Svesci« — Zagreb.

Spremala se već dugo, skoro od samog početka rada Vijeća, a lani je u jesen predložena sv. Ocu i raznim kongregacijama. Njom se htjelo iznijeti zaokruženu nauku i sadašnju praksu s obzirom na presv. Euharistiju onako kako na nju gleda II vat. sabor u mnogim svojim dokumentima te što i kako ima praktički značiti našem naraštaju. Stoga uz važne doktrinalne formulacije Uputa sadrži mnogo konkretnih odredaba za taj Crkvi bitan život. Na službenoj konferenciji za štampu 30. V tajnik Vijeća, P. Bugnini, nazvao ju je zadnjim od niza jakih stupova preko kojih ide most od saborske Uredbe o sv. bogoslužju do skore opće liturgijske reforme, o kojoj će najesen autoritativno raspravljati sinoda biskupa pod vodstvom sv. Oca. Tih je stupova uglavnom pet:

1. Apostolsko pismo Pavla VI »Sacram liturgiam« od 25. I 1964, koje je naknadno bilo dosta izmijenjeno a donijelo je prve promjene u dijeljenju sakramenata i moljenju časoslova.
2. (I) Uputa za ispravno provođenje Uredbe o sv. bogoslužju »Inter oecumenici« od 26. IX 1964. (na snazi od 7. III 1965) s temeljitim novinama naročito u služenju sv. Mise na živom jeziku kod svih onih dijelova koji se govore naglas, osim prefacije i završne doksologije kanona.

Ostale su tri gore navedene, a sve nam govore kako se mudro i postepeno, ali i ustrajno ide k cilju, k potpunoj liturgijskoj obnovi. Ova zadnja Uputa ne samo potvrđuje pređašnje nego ih na neki način u sebi sadrži i dalje razvija. Na prvi pogled ne donosi ništa novo, jer se bitno novo o uzvišenom Svetotajstvu ni ne može iznijeti, ali će tek njena primjena pokazati od kolike je važnosti za unutarnji život Crkve. I opsegom je najduža. »Osserv. rom« (31. V) donosi je na preko dvije stranice a ima 67 članova. Svi oni imaju i u lat. tekstu svoj naslov.

Razdijeljena je iza Uvoda (1—4) na tri dijela:

- I Opća načela koja treba imati pred očima kod pouke puka o Euharistijskom otajstvu (5—15).
- II Slavljenje Gospodnjeg spomena s 4 odjela: 1. Opći propisi kako se ima uređivati slavljenje Gospodnjeg spomena u zajednici vjernika (16—24); 2. Slavljenje Euharistije nedjeljom i kroz tjedan (25—30); 3. Pričest vjernika (31—41); 4. Slavljenje Euharistije u životu i radu biskupa i svećenika (42—48).
- III Štovanje presv. Euharistije kao trajnog sakramenta s 6 odjela: 1. Svrhe čuvanja Euharistije i molitva pred njom (49—51); 2. Mjesto čuvanja presv. Euharistije (52—57); 3. Euharistijske pobožne vježbe (58); 4. Euharistijske procesije (59) i 5. Izlaganje presv. Euharistije (60—67).

Pozornom oku sigurno nije izbjeglo da se već u naslovima izbjegavaju stereotipni nazivi a više upotrebljavaju biblični i starokršćanski. To je došlo do izražaja i u tekstu Upute. Najduži je i doktrinalno najvažniji čl. 3. koji u sedam točaka iznosi crkvenu nauku o presv. Euharistiji kako je sadržana u raznim saborskim dokumentima, u en-

ciklici Pija XII »Mediator Dei« (1947) i »Mysterium fidei« Pavla VI (1965), dakako u vezi s dotičnom naukom trident-skog sabora. Kao taj član tako je još i više čitav I dio Upute obrađen, može se reći, kerigmatički: ne suhoparnim definicijama nego konkretno i upravo **obredno-nazorno**, kako veli npr. naslov čl. 15: Misnu katehezu treba početi od (misnih) obreda i molitava. A te su kod svake Mise, pogotovo još u vezi s liturgijskom godinom, zaista neiscrpiva riznica za pobuđivanje vjere i ljubavi, one prave, životne, prema središnjem otajstvu Crkve. Uz pouku je još naglašeno i propisano sudjelovanje vjernika kod Mise i navedeno koje će učinke takvo sudjelovanje donijeti u svagdanjem životu.

Iz II je i III dijela Upute »Glas koncila« (br. 12) spomenuo neke novosti, od kojih je najvažniji poticaj (čl. 47) za mnogo češće koncelebriranje nego se kod nas dosad uvelo. U tu svrhu Uputa preporučuje, da treba izbjegavati u istoj crkvi u isto vrijeme služiti više Misa na raznim oltarima. Sad će zaista svima biti jasno što Crkva želi od brojnijih redovničkih zajednica i od raznih svećeničkih skupova i što im ona koncelebracijom pruža za njihovo veće svećeničko jedinstvo (v. članak o. Škunce u prošlom broju SB). Kad Uputa stupi na snagu, više se nigdje sv. Misa neće služiti u crkvi gdje je izloženo Svetotajstvo, a preporuča se — malo je tko mogao očekivati već sada taj poticaj s najvišeg foruma — da se redovito ne služi Misa na oltaru gdje je svetohranište po kojemu on dolazi među nas kao naša žrtva i u nas kao naša hrana. Uz to je proširena dozvola za Pričest pod obje prilike, tako kod koncelebracije još više nego dosad, kod duhovnih vježbi, a kod mlade Mise za roditelje, svojtu i dobročinitelje mladomisljenika. Poputbina se može, u slučaju da bolesnik ne može primiti sv. hostiju, dijeliti i samo pod prilikom posvećenog vina, a biskup može dozvoliti u tu svrhu i Misu kod takvog bolesnika.

U ovoga je lako zaključiti kolikim će žarom sigurno naši svećenici primiti i proučiti ovu Uputu i onda je, prema propisima ordinarija, razvjernicima zaista bila sunce dana ili barem tiedna.

o. M. Kirigin